

kolumni

Jari Ero on työssä Sodankylän mediapajalla. Hänellä on pitkäaikaista kokemusta sosiaalityön asiakkaana olost vuosien varrelta, ja hän on ollut mukana aikuissosiaalityön kehittäjäryhmässä.

Poikamiesraha

On perjantai, istun kotona ja katselen ikkunasta ulos. Joku tulee kaupasta mäyräkoira molemmissa kässissä. Olikohan tarjouksessa? No sama se, ei mulla olisi ollu varaa kumminkaan. Kelan rahat tuli ja meni, sossunkaan rahoilla ei kauaa juhlittu. Onneksi kävin hakemassa työvoimareserviläisten jakelusta makaronia ja näkkileipää. Vaihtelua kaurapuurolle.

Ei minua sinänsä rahattomuus haittaa, tottunut olen. Tympii vain, kun ei oikein voi lähteä mihinkään kauemmas. Aikaa kyllä on. Lueskelin tuossa liiton lehteä, olisi taas halpoja lomia tarjolla, siis jos olisin töissä. Stressilomalle pääsisi. Työttömällä ei kai stressaa, kun ei ole töitäkään. Silloinkin pääsisi lomalle, jos olisi perhe. Löytyisi kaikenlaista avustusta, mutta mistäs perheen tähän hätään taito?

Naapurin perheelle kannettiin äsken uusi pyykkikone. Sossu oli kuulemma avustanu. Yritin miekin, mutta sanottiin että ei käy, pese käsin kun työttömällä poikamiehellähän on aikaa eikä ole potkuhousun pesuakaan.

Kaverit soitteli ja kysyivät lähdenkö baariin? No en lähde ennen kuin kahden viikon päästä. Silloin saan seuraavat Kelan rahat. Silloin mennään, jos laskujen jälkeen rahaa jää. Menen sitten istumaan paikalliseen publiin, mistä on näköala alkoon ovelle. Näkee kenen luo kannattaa mennä kyläilemään.

Puhuivat piireissä jostain uudesta tv-sarjasta. Mie en osannut kommentoida, kun puoli vuotta sitten vanha salora sanoi sopimuksensa irti ja mie tv-luvan. Kun ei uuteen ole varaa, niin mitäpä sitä luvallakaan. Saapahan nekin säästyvät rahat tuhlata johonkin järkevämpään, ja pimenishän tuo joka tapauksessa ensi syksynä kun digiboxiin ei ole varaa.

Sossuvirkailija kyllä sanoi, että pitäisi olla varaa kun oli telkkariinkin. Olihan mulla telkkariin varaa, silloin 80-luvulla kun olin töissä. Käyhän tämä ikkunakin tosi tv:stä, iso ruutu ainakin on. Mummo rollaattorinsa kanssa, pikkupojat pyöriin ja ohikulkevat hehkeät tytöt hakkaa varmaan jonkun big brotherin mennen tullen.

Tulipa mieleen, että miksei meille poikamiehille – ja poikamiestyöillekin – makseta viikonloppurahaa? Saahan lapsiperheet ja yksinhuoltajatkin kaiken maailman avustuksia normaalin päivärahana päälle. Jos vaikka joka toinen perjantai saisi huntin, ja se pitäisi käyttää puhtaasti huvituksiin. Pitäisi käydä baarissa tai vaikka matsissa tai kulttuurierinoissa, jossain ihmisten ilmoilla kuitenkin. Näin pidettäisiin ihmisten mielenterveyttäkin paremmalla tolalla, kun kämpillä istumisen sijaan pääsisi näkemään kavereita, tutustumaan uusiin ihmisiin ja vastakkaiseen sukupuoleen. Tietysti tämä lisäksi työllisyyttäkin osaltaan, kun köyhätkin voisivat käyttää palveluita.